

KAWALER (2) *sb m*

kawaler (2), [**kawalijer, kawalijerz**].

Oba a jasne, e pochylone.

sg N kawalér (1). ◇ G kawaléra (1).

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde XVI(XVIII) – XVIII w.

1. *Pracownik zajmujący się końmi; ujeżdżacz (1) : Koniá Káwálller im naczęłciey bodzye/ Nalepfzy bywa ku káždey przygodzie. RejZwierc 221; [Equiso, Pferdberreiter, P. obyędzacz/ máłztálerz/ káwálier. Volck 189; Káwálierz/ ex Ital. Equiso. Volck Hhh2].*

2. *Członek zakonu Kawalerów Maltańskich (1) : VWażáiąc dźiélne y ważné fłuźby Vrodźóného Prokopá Pieniáźká/ Káwálérá/ Stárofty náłzého Wendeńkiého SarnStat 1207.*

3. [*Szlachcic francuski lub hiszpański (por. fr. chevalier, hiszp. caballero): co zá różność między Cáuálery Fráncuśkimi/ Hiszpáńskimi/ álbo między ízláchćicy Polćkimi CerGór 98.]*

Synonimy: 1. koniarz, koniusz, koniuszy, masztalerz, objędzacz.

Cf **KAWALKATOR**

AL